

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE
TASSA RISCOSSA	ITALY	GRUPPO 1°/70% - AUTORIZZAZIONE DCSP/III/40509/91/5681/102/88/BU DEL 12.11.1991 - REG. TRIB. DI GORIZIA N. 5 - 28-01-1949
UREDNIŠTVO IN UPRAVA: REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE		RIVA PIAZZUTTA, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA Tel. 0481/533177 - Fax 533177 - Pošni trn 11234499
PODUREDNIŠTVO:		Vicolo delle Rose, 7 - 34135 TRIESTE - TRST - Tel. 040/414646

V novo leto 1992 Republika Slovenija ima svojo ustavo

✦ KAJ SE VAM ZDI PASTIRCIKI, ALI STE KAJ SLIŠALI? ✦

Vstopili smo v novo leto. Ko je polnoči odbila ura, so za trenutek ugasnile električne žarnice in naznatile konec starega leta in začetek novega. Ta polnočna ura je edina v letu, ki jo ljudje z veliko nestrpnostjo čakajo. To bi moral biti trenutek, ko bi se moral človek zamisliti v preteklost in tudi v bodočnost, kaj bo novo leto prineslo, kaj skriva pod svojim skrivnostnim plaščem.

Sodobni človek nerad razmišlja o minljivosti sveta, časa in sebe, saj skoraj nima časa in ne prilike. Današnja naglica, hlastanje za vsem, kar je »najnovejše«, borba za blagostanje, časopisje, radio, televizija, vse to mu ne pusti, da bi šel sam vase in naredil račun za nazaj in načrt za naprej.

Ob novem letu pa ta plitvi in veri odtujeni človek današnjih dni morda za hip le prisluhne. Morda ga je celo strah tako naglega teka časov, morda ga pa le srečajo tudi resne misli. Kaj je čas? Kaj življenje? Čemu živim? Kdaj pride konec? Letos se je vojna v Zaližu končala, kaj pa bo v tem novem letu? Kaj bo z denarjem, ki ga imam? In še in še vstajajo moreča vprašanja, ki današnjemu človeku motijo breskrbnost. Človeku brez vere v Boga ne kaže drugega, kot da se preda usodi.

Kaj pa nam vernim kristjanom pomeni novo leto? Nam ne sme biti skrivnostni hodnik, kot ga navadno imajo na sejmu sv. Andreja na Travniku v Gorici, ki ga moraš, prehoditi in ne veš, kaj te onstran čaka. Mi verni ljudje ne gremo v negotovost, zakaj iz teme prihodnosti, na vratih, ki se odpirajo v novo leto, žarijo besede vere, našega upanja, naš program: »Kralju vekov pa, neminljivemu, nevidnemu, edinemu Bogu čast in slava na veke« (1. Tim 1, 17).

Časi niso lahki. Tudi našemu narodu se ne obetajo tu na zemlji nebesa.

Preveč je zmede povsod. Treba nam je jasnih pojmov, ker le-ti vodijo na jasna pota, k svetlim ciljem, k pravi možni zemeljski sreči. Eden izmed teh je tudi pojem o pravici Cerkve do besede glede javnega živ-

jenja. Večkrat slišimo, kot smo nedavno slišali ministra Rupla, da se Cerkev vmešava v politiko, to je v javne zadeve slovenske družbe. Vprašali bi te ljudi, če sme Cerkev povedati, braniti naravne in pozitivne božje pravice katoličanov. Kjer gre za zmote ali moralno življenje vernikov, mora Cerkev spregovoriti jasno besedo: Katoličani, če hočejo biti katoličani, se morajo tega držati. Cerkev je dolžna povedati, kar mora povedati, pa če se tudi vsi postavijo na glavo ob njej. Zato minister Rupel, ki je minister slovenske vlade, ne dela prav, da prihaja na dan s krilatico: »Cerkev se vmešava v politiko.« On je minister za vso Slovenijo, zato naj pusti, da Cerkev opozarja svoje vernike in jih podučuje, naj se držijo božjih in cerkvenih postav. To ne bo škodovalo nikomur, pač bo v korist vsem.

Novo leto smo začeli v božjem imenu. Morda čakajo naš narod, nas same in našo vero hude preizkušnje. A zaradi tega ne bomo obupavali. Božja Previdnost hoče tudi nad nami, njena vsemogočna roka varuje tudi nas in slovenski narod.

»Na svetu boste imeli stiske, a zaupajte, jaz sem svet premagal.« (Jan 16, 33 /) Te Jezusove besede, ki se vedno izpolnjujejo, veljajo tudi za novo leto 1992. Zato proč z malodušjem!

C.K.

Krvav Božič na Hrvaškem

Vsi smo upali, da bo vsaj za božične praznike nekaj miru na hrvaških bojiščih. Toda tudi tokrat smo se vsi ušeli. Na vseh kriznih območjih so se vse praznike, tudi na sv. večer, nadaljevali boji in spopadi od Zadra preko Karlovca do Siska, Osijeka in Nove Gradiške. Polnočnice, kjer so bile, so bile ob zatemnitvi ali v zakloniščih. Posebno močno je bilo letalsko bombardiranje. S tem se je še bolj povečalo število beguncev; teh je že nad sedemsto tisoč. V Slovenijo jih je pribežalo nad 25 tisoč.

V ponedeljek (30. dec.) je znova prišel v Beograd lord Carrington z novimi predlogi za premirje, a v njegove misije nihče več ne verjame.

Poslanci republiške skupščine so v torek, 29. decembra, na obletnico plebiscita o slovenski samostojnosti, sprejeli novo ustavo Republike Slovenije z več kot potrebno dvotretjinsko večino. Skupščina je na skupni slavnostni seji z 207 glasovi za, 6 proti in 7 vzdržanimi sprejela odlok o razglasitvi nove ustave.

Dopoldne je najprej predsednik republiške skupščine in predsednik komisije za ustavna vprašanja dr. France Bučar na skupnem zasedanju v uvodni besedi predstavil predlog ustave Republike Slovenije. Poudaril je, da je bilo sorazmerno dolgo obdobje za pripravo ustave hkrati tudi obdobje notranjega duhovnega vrenja, zorenja in razčiščevanja. Dejal je tudi, da je predloženi ustavni predlog rezultat dolgotrajnega in podrobnega usklajevanja vseh pomembnih vprašanj med vsemi v parlamentu zastopanimi strankami. Na koncu je poslance opozoril na nevarnost, da skupščina predloga ustave ne sprejme: »Potop tega ustavnega predloga bi nas pripeljal v katastrofo z neslutnimi posledicami... Njegova zavrnitev bi pomenila dokaz, da nismo sposobni ustvariti tistega družbenega soglasja, ki je nujen pogoj za sleherni organizirano družbo,« je dejal Bučar.

Kratek komentar

Dnevnik »Slovenec« je ustavo na kratko takole komentiral: Prva ustava samostojne države Slovenije je sprejeta. Z njo so nakazane temeljne smeri našega družbenega in državnega razvoja. Razglasitev je tekla slovesno, a nekoliko zadržano. Celo brez himne. V zadnjih dveh letih - ko je naš narod dozorel v nacijo in republika v državo - se je pač zgodilo mnogo velikih stvari. Preveč za stvarna pričakovanja enega rodu.

Zadnje miljnike smo začeli postavljati: z Majniško deklaracijo le-

ta 1989, s prvimi svobodnimi volitvami leta 1990, s plebiscitom za samostojno Slovenijo leta 1990, z razglasitvijo samostojne države junija 1991, z zmago v julijski vojni in z novo slovensko ustavo.

S sprejemom ustave se je formalno končal proces iskanja temeljne slovenske pravne podobe. Slovenija je s tem najvišjim aktom presegla skrbi za obstoj naroda in postala varuhinja pravic in svoboščin državljanov. Za vse brez razločka je postala branilka demokracije in pluralizma ter spodbujevalka gnotne in duhovne blaginje.

Trije glavni tvorci slovenske ustave

Razpad Sovjetske zveze (in padec Gorbačova)

Potek in razvoj sodobne zgodovine nas presenečata predvsem s svojo izjemno naglico, če že ne z nepredvidljivostjo. Dogodki v nekdanjem komunističnem imperiju - predvsem sedaj že bivše Sovjetske zveze - si sledijo skoraj z astronomsko naglico. Rekli bi lahko, da se tu ne more več govoriti o letih pa niti o dnevih, ampak meriti čas v svetlobnih letih (ki je sicer v resnici bolj prostorska kot časovna mera). In tako smo prav v dneh, ki jih spremlja božična zvezda repatica, doživeli dokončni padec rdeče zvezde v sami nekdanji domovini komunizma. Padla je vsa še preostala struktura prve komunistične države, padel je njen zadnji voditelj. Padla je sama rdeča zastava s srpom in kladivom, ki so jo prav v božičnih dneh dokončno sneli s Kremlja. Tu je sedaj zaplapolala nekdanja ruska narodna zastava bele, plave in rdeče barve.

Že prej smo pisali o nastanku »slovenske« državne zveze med Rusijo, Ukraino in Belo Rusijo po znanem dogovoru v Minsku, s čimer so bile že Sovjetski zvezi kot državni zvezi ure štete. V teh zadnjih tednih pa je politični razvoj znotraj nekdanjega imperija šel naprej. Prišlo je posebej do novega, rekli bi lahko zgodovinskega sestanka v mestu Alma Ata v srednji Aziji nekdanje države. Na njem so se predsedniki enajstih republik dosedanje ZSSR odločili za novo skupno obliko Zveze neodvisnih

držav. Poleg treh slovanskih republik gre za Armenijo, Azerbajdžan, Kirgizistan, Turkestan, Uzbekistan, Moldavijo, Tadžikistan in Kazakistan.

Po sestanku v Alma Ati in še novem srečanju v Minsku je prišlo seveda do izrednih obratov. Prvi pomeni dokončni politični zaton Mihajila Gorbačova, ki je z novo ureditvijo pravzaprav še pred formalnim odstopom dejansko ostal brez države. Z njim še zunanji minister Ševarnadze, ki je pred kakim mesecem ponovno prevzel to funkcijo. Gre torej za dve osebnosti, ki sta najbolj zaslužni za sedanji zgodovinski proces in padec totalitarnega režima. Politika »perestrojke« in »glasnosti« v resnici pomeni veliko in pogumno demokratično revolucijo naše dobe. In vse to je Gorbačovu priznala vsa svetovna politika z glavnimi državniki na čelu.

ZAHOD TEKMUJE S PRIZNANJI...

Zelo zanimive in zgovorne so reakcije zahodnega sveta in to zlasti kar zadeva vprašanje priznanja novih republik. Predvsem velja omeniti zadržanji ZDA. Predsednik Bush je takoj zelo realistično vzel na znanje novo stvarnost. Potem ko je še enkrat pokadil svojemu prijatelju - sogovorniku Gorbačovu (močno ga je tudi pohvalil bivši predsednik Reagan, s katerim se je nova odjuga v odnosu

z Moskvo pravzaprav začela), je Bush najavil priznanje Washingtona vsem novim nekdanjim sovjetskim republikam - od Ukrajine do Uzbekistana. To je isti Bush, ki je pa še nedavno svaril politično Evropo, naj ne prizna republik Slovenije in Hrvaške, češ da to ni še politično oportuno... Dvojna mera pač! - Pred dnevi je Ukrajino priznala tudi rimska vlada - tudi ta le caplja za tistimi, ki so pogumno (kot Bonn) na božično vrgili že uradno priznani novo stvarnost v Ljubljani in Zagrebu in spoštljivo čaka na petnajsti januar, da se ne zameri ostalim partnerjem EGS in ZDA!

Nemški filozof Herder je nekoč zapisal, da bo povsod, kjer prebivajo ljudje napočil čas, ko bodo živeli tudi razumni, srečni in pravični ljudje. Upamo, da bo ta misel veljala tudi za ljudi v novih državnih tvorbah!

Spectator

Evropsko srečanje mladih v Budimpešti

Taizè organizira od 30. decembra do 4. januarja vsakoletno srečanje, letos v Budimpešti. Namenjeno je mladim v starosti od 17. do 30. leta. Udeleženci bivajo pri družinah, v šolah in samostanih. Spored predvideva vsak dan dvakrat skupno molitev v različnih cerkvah in popoldne srečanje. Iz župnij v Sloveniji je predvidena lepa udeležba.

Časopisi in politika

Dogodki z zvezi s Primorskim dnevnikom so med tukajšnjim slovenskim prebivalstvom povzročili nemalo zaskrbljenosti. Pogodba z družbo Melzi je namreč odločitev, ki utegne imeti resne posledice ne samo v našem zamejskem, ampak v širšem slovenskem prostoru; od sedaj naprej utegnejo imeti besedo novi italijanski partnerji (družba Melzi), časopis pa bo z ustanovitvijo močnega uredništva v Ljubljani imel vse-slovenski obseg. To se pravi, da bo ta časopis neposredno vplival (ali pa bo skušal vplivati) na širše slovensko javno mnenje v matici. Dejstvo, da obstajajo italijanski partnerji, omogoča, da bodo tudi slednji (in z njimi italijanska politika) lahko imeli vpliv v Sloveniji.

Kdo pa ima v Italiji interes za ta vpliv? Tu pridejo v poštev izjave italijanskega zunanjega ministra De Michelisa, socialista, kateremu ne gre v račun, da je slovenska vlada »konservativna« (predsednik Peterle je krščanski demokrat) in da bi morala biti »napredna«. Zgovorna so bila tudi De Michelisova srečanja s predstavniki slovenskih opozicijskih strank, še bolj pa njegova prisotnost na kongresu Demokratske stranke, katere glavna osebnost je slovenski zunanji minister Dimitrij Rupel. Vse to je verjetno povezano s težnjo po ustanovitvi t.i. »sredinske koalicije« v Sloveniji: slednja naj

bi nadomestila krščanske demokrate in njihove zaveznike pri vodenju slovenske države. Iz njegovega pisanja pa smo lahko razbrali, da Primorski dnevnik tej »sredini« ni ravno nenaklonjen. Sodeč po člankih, so našemu dnevniku vsekakor bolj simpatični Rupel, Ribičič, Školč kot pa Peterle, Capuder, Pirnat in drugi predstavniki »črne« vladavine, kot je bilo pred kratkim zapisano.

Verjetno ima pogodba tako politično ozadje. Zato bo nova vloga Primorskega dnevnika slovensko politično arena sicer verjetno precej razgibala, a dvomimo, da v pozitivnem smislu.

Kako pa se bodo stvari zasukale pri nas, v zamejstvu? Tržaški slovenski dnevnik je bil že prej blizu italijanskim levičarskim strankam. Kakšno vlogo pa bo imel sedaj? Verjetno bo tudi naprej zagovornik levičarsko-laične linije organizacije, kateri pripada. Lahko bi skleпали, da se bo bolj približal liniji ministra De Michelisa, ki danes zahteva zaščito Slovencev, jutri Italijanov, pojutrišnjem podpira Srbijo in armado itd. Medtem pa bosta pri nas socialistična stranka in nacionalistična Lista za Trst zopet nastopili skupaj na volitvah, o katerih ni več nobenega dvoma, da se bodo vršile prihodnjo pomlad. Skratka, zaradi vseh teh okoliščin se Slovenci tega dogodka ne moremo preveč veseliti. nl

Bratužev Božič v Podgori

Božični čas je najlepši čas celega leta. Misli odraslih, utrujene od vsakdanjih skrbi, se prevečkrat oddaljijo od pravega pomena božične skrivnosti. Kljub vsemu pa se vsi radi vrnemo z mislijo v otroštvo in v podobo božičnih noči otroških let ter neutrujeno iščemo, iščemo mir in duhovno pomiritev, veselje in tiho srečo.

BOŽIČ 1991. POSVETILI GA BOMO LOJZETU BRATUŽU

Bilo je leta 1936, prav v Podgori in prav na božično noč. Noč, ki je simbol miru in tihe sreče dobrim ljudem, je bila zločinski roki povod za kruto dejanje.

Svetonočni zvonovi so vodili k jasicam. Morilci so udarili v božično razpoloženje vernih Podgorcev in hoteli organista L. Bratuža odpeljati in kaznovati, ker je ljubil slovensko pesem. Tega pa tisto noč niso storili, storili so 27. decembra po sv. maši. Dosegli so, kar so hoteli. Pevovodja Lojze je ležal v bolnišnici in trpel hude bolečine.

»Ah, saj pravzaprav ne umrjem težko, ker sem sprevidel, kako grd je ta svet. Le Ljubka in otročiči...« Tako je govoril pred odhodom v večnost L. Bratuž.

Umorili so ga, ker je ljubil slovensko besedo, slovensko pesem in ve-

ro. Pošteni ljudje so ljudem, ki živijo brez Boga, vedno v napoto, ker zločinci se poštenih bojijo.

Spet je tu Božič. Preteklo je mnogo let od tistega daljnega Božiča, že 55 let.

Podgorska skupnost se vedno s hvaležnostjo spominja mučenca L. Bratuža, tega velikega človeka, umetnika, dobrega katoličana, zgledega moža in očeta.

V soboto, 28. decembra, smo imeli v župnijski cerkvi v Podgori božičnico z naslovom Bratužev Božič, na

Prejeli smo s prošnjo za objavo

Podpisani starši otrok, ki obiskujejo v šol. l. 1991/92 osnovno šolo v Jamljah, izjavljamo, da smo sprejeli z velikim ogorčenjem pismo doberdobskega župana dr. Maria Lavrenčiča, v katerem nas obvešča, da zaradi okvar na električni napeljava morajo naši otroci od 28. novembra dalje obiskovati šolo v Doberdovu.

Sklicujoč se na dokument, ki so ga soglasno prav pred letom dni podpisali vsi jamejski prebivalci za obrambo naše šole pred tedanjo nevarnostjo zaprtja s strani šolske uprave;

— glede na neizpodbitno dejstvo, da predstavlja šola in torej odprta in delujoča šolska zgradba v naši vasi edino središče, v katerem se mladina in vaščani lahko zbirajo ter sodelujejo pri soustvarjanju kulturnega prostora;

— zaprepani nad odločitvijo župana slovenske občine, da ukine delovanje slovenske osnovne šole;

— prepričani, da bo samo enotni nastop vseh zamejskih Slovencev rešil našo šolo pred bodočimi poizkusi zaprtja te ali one stavbe, pozivamo doberdobsko občinsko upravo, naj prekliche županov sklep in opravi v najkrajšem času potrebna preureditvena dela na šolski stavbi v Jamljah.

V podkrepitev naše zahteve sporočamo, da 9. januarja 1992, ob ponovnem odprtju šolskega leta po božičnih počitnicah, naši otroci ne bodo prišli v šolo v Doberdob, pač pa se bodo v spremstvu staršev znova vrnili v šolsko stavbo v Jamljah. V kolikor bi ta bila zaprta, se bodo naši otroci vrnili na svoje domove. Jamlje, 27.12.1991

S spoštovanjem
Sledi sedem podpisov

ŠIRI KATOLIŠKI GLAS

kateri so nastopili pevsko društvo »Audite nova« iz Štarancana pod vodstvom dir. Gianne Visintin, domača dramska skupina, domači mešani zbor pod vodstvom dir. M. Špacapana, mladinski zbor pod vodstvom S. Antoni. Na orgle je spremljala Lucija Valentinčič iz Pevme, celoten program je bil v režiji F. Žerjale.

Pozdravne besede je imel domači župnik g. Karlo Bolčina, o Bratužu je spregovoril nato g. Luigi Tavano, ki ga je predstavil kot človeka, ki je ljubil oba naroda. O Bratužu je spregovoril tudi goriški župan A. Scarno, ki je obenem izrekel zahvalne besede ženi L. Šorlijevi, vzgledni materi in ženi in veliki čustveni pesnici, tej ženi, ki je občudovanja vredna za vso moč in vero, s katerima je znala sprejeti najkrutejše trenutke življenja.

Žal, gospe Bratuž ni bilo z nami zaradi bolezn. Zbori so peli Bratuževe božične pesmi, recitatorji pa so recitali poezije L. Šorlijeve.

Naj beležimo še, da je podgorski zbor pel pri polnočnici, na Božič pa ob deseti uri pri maši v kapeli goriške bolnišnice. 5. januarja se bodo Podgorci srečali z bolniki medicinskega oddelka ob obisku gospoda nadškofa. -ja-

DUHOVNA MISEL ZA 2. NEDELJO PO BOŽIČU

— Vsemogočni večni Bog, oče luči, razodeni se vsem narodom, da bodo vsi ljudje spoznali tvoje veličastvo...

Bog je vse povabil, da se odločimo in stopimo na pot vere. Po svojem učlovečenem Sinu je dal Besedo, ki nas uči, vzgaja, oblikuje, bogati, dviga in vodi. To Besedo moramo vzljubiti, ker nam razkriva božje veličastvo, smisel našega bivanja in končni cilj. Bog nas po Svetem Duhu vključuje v svoje — božje — življenje in razsvetljuje, da bi lahko »napredovali v modrosti in starosti in priljubljenosti pri Bogu in ljudeh« (prim. Lk 2, 52).

Premnogi so med nami verni iz navade, tradicije: udeležujemo se nekaterih verskih obredov, praznujemo večje praznike, postavljamo božično drevesce, morda tudi jaslice, barvamo pirhe, z duhovnikom pokopavamo svoje umrle, prižigamo sveče, v stiski pokličemo na pomoč Marijo in svetnike. Bogu obljublamo vse mogoče, če nas usliši (še na misel nam ne pride stari rek, ki pravi, da je pot v pekel postлана z neizpolnjenimi obljubami). Takšna vera je izven življenja, pozunanjena, lepa embalaža, vendar brez prave vsebine. Prav nobene moči nima, da bi nas osvobajala, notranje spreminjala in stvari postavila na pravo mesto.

Resnična vera vpliva na kristjanovo življenje: razsvetljuje njegov razum, da prepozna božjo voljo in vzpodbuja njegovo voljo, da sprejme in izvršuje vse, kar Bog ukazuje. Kristjan, ki ima takšno vero, resno zagrabi za delo in skuša v vsem posnemati Jezusa Kristusa.

Cerkev v naših krajih živi v pričakovanju obiska svetega očeta Janeza Pavla II., ki prihaja, da nas potrdi v veri. Daj Bog, da bi našel veliko odprtih in pripravljenih src.

MILAN NEMAC

Pokopali smo g. Stanka Pontarja

V soboto, 7. decembra, je goriški g. nadškof v stolnici posvetil novega mašnika p. Enza Poiana, v soboto, 14. decembra, je pa pokopal zlatomašnika g. Stanka Pontarja. Pogreb je bil v župniji Zdravščina (Poggio Terza Armata), kjer je g. Stanko bil za župnika 40 let (1951/91).

Stanko Pontar je bil doma iz Kobarida, kjer se je rodil meseca oktobra 1917, torej tistega meseca, ko se je izvršil umik italijanske armade s soške fronte (Rotta di Caporetto). Otroška leta je preživel doma, gimnazijo je pa obiskoval v goriškem malem semenišču, v Gorici je tudi dokončal bogoslovje in bil posvečen na praznik ap. Petra in Pavla 1941.

Kratek čas je bil za kaplana v Tolminu, nato župni upravitelj v Kamnem pri Kobaridu, nakar je prišel na pomoč dekanu Alojzu Pavlinu v Kobarid. Ker je leta 1944 bila tu ustanovljena domobranska postojanka, je imel dušno skrb tudi za te fante.

Ko je postalo jasno, da bo Soška dolina (Cona A) prišla 15. septembra 1947 pod Jugoslavijo, se je skupaj z dekanom Pavlinom in še nekaterimi drugimi duhovniki iz dekanije umaknil v Gorico. Nadškof Karel Margotti ga je poslal v pomoč

župniku g. Bernu v Gradiško ob Soči, leta 1951 pa je postal župnik v Zdravščini (Poggio Terza Armata) in tu ostal do smrti, nad 40 let. Letos v juniju je še zelo slovesno obhajal zlato mašo med svojimi župljani, ki so se mu izkazali zelo hvaležne. Toda že v septembru so se pokazali znaki bolezni. Moral je v bolnico na operacijo, toda ni mu bilo več pomoči; v četrtek, 5. decembra, je umrl v bolnici sv. Janeza od Boga.

Pogrebno mašo je vodil g. nadškof ob somaševanju zelo številnih duhovnikov. Pri maši je bilo berilo v slovenščini in prav tako nekaj prošenj. V slovenščini se je od pokojnika poslovil g. Efreim Mozetič, njegov sošolec in sedaj župnik v Dutovljah. Pogrebne maše se je udeležilo izredno veliko število ljudi, ne samo faranov ampak tudi iz sosednjih župnij. G. Stanko, tako so ga vsi klicali, počiva sedaj med svojimi ob vznožju Krasa, v zemlji, ki jo je napojila kri vojakov v prvi svetovni vojni, saj so prav nad Zdravščino, pod sv. Mihaelom divjali najhujši boji od junija leta 1915 do avgusta 1916.

G. Stanko, počivaj v miru med svojimi Furlani, ki si jih vzljubil, kot bi bili tvoji bratje in sestre.

— »Smrt? Je ni. Po Einsteinu ni ne konca ne začetka. Smrt ni nič drugega kakor spremenitev določenih oblik življenja«. Tako italijanski pisatelj Alberto Moravia. Ta pisatelj je pred nekaj meseci umrl. V kakšno obliko življenja se je spremenil?

Škrat - glasilo Sklada Mitja Čuk

STAC
Površinske in potopne vodne črpalke za vsako uporabo
Zračni kompresorji
Električni motorji
STAC S.r.l. - 34133 TRST - Via Fabio Severo, 19 - Tel. 040/361811
Telefax 040/362763 - Telex 460636 STAC I

MESEC JANUAR MESEC KATOLIŠKEGA TISKA

Gospod Rebula, vaša letošnja jesen je bila oznamovana z Rimom. Konec oktobra ste bili štiri dni na presinodalnem simpoziju, v decembru pa dva tedna na sinodi evropskih škofov. Gotovo to ni bilo vaše prvo srečanje z večnim mestom...

Sredi petdesetih let je bil Rim združen s tragično epizodo v mojem življenju, pozneje sem hodil v Rim delat izpite za nostrifikacijo svoje ljubljanske diplome, ob jubileju slovenskega krščanstva 1. 1963 sem imel v avditoriju v ulici Conciliazione govor, ki ga je potem, ko je bil objavljen, sekretar ZKS Franc Šetinc napadel na zasedanju njenega Centralnega komiteta.

Govor, ki je izšel v Novi reviji?

Ne, v Znamenju, ko ga je še urejal dr. Rode. Nove revije takrat še ni bilo. Nova revija je, rečeno svetopi-smesko, a sicer s spoštovanjem do njene vloge, bila še v ledjih Partije. Do nje je manjkalo še 17 let (1980).

Presinodalni simpozij je sklical francoski kardinal Poupard, predsednik papeškega Sveta za kulturo. S kakšnim namenom?

Da bi petdesetnica evropskih intelektualcev, kolikor jih je bilo povabljenih - pretežno iz srednje in vzhodne Evrope - pretresla problematiko v zvezi s »Krščanstvom in kulturo v Evropi« in tako razgrnila pred bližnjo sinodo gradivo za razpravo. Predavanja so s tako rekoč rokohitrsko založniško potezo - prevesti jih je bilo namreč treba iz različnih jezikov - izšla v knjigi pri založbi CSEO in bila dana pravočasno na razpolago sinodi.

Se je tisto gradivo kaj upoštevalo?

Sinoda je potekala v izrazito pastoralnem ključu. To se pravi, da so škofje v svojih nastopih imeli v vidu predvsem novo evangelizacijo Evrope. To pač ni bilo srečanje lepoumnikov, ampak škofov-pastirjev, čeprav so bili med njimi tudi imenitni intelektualci, kakor na primer kardinala Poupard in Lustiger, teologa Ratzinger in Lehmann, filozof Zyckinski, matematik kardinal Schwery itd.

Bi nakazali vsebino predavanja?

Dr. Konciliji sem obljubil, da bom predavanje prebral v Cankarjevem domu enkrat v aprilu, menda.

Ste ga napisali v francoščini?

Toliko tega jezika ne znam. Napisal sem ga v italijanščini, v francoščino pa ga je prevedel dr. Rode. Rečeno je bilo namreč, da bosta uradna jezika francoščina in angleščina, potem pa so se v amfiteatrski dvorani slišale tudi nemščina, španščina in seveda italijanščina. In obilno tudi ruščina. Slovanov nas je bila lepa gruča. Celu Hrvat in Srb sta bila, kar je bil dogodek v dogodku.

LAIKI NA SINODI

Sinoda evropskih škofov: beseda o tem.

Grško pomeni sinoda sestanek. Tukaj pa gre za ustanovo, ki jo je prikladal k življenju Pavel VI., da bi se okrepila povezanost svetovnega episkopata s Petrovim sedežem. Sinode so lahko normalne, vsaka tri leta, izredne ali posebne. Doslej jih je bilo osem, med njimi na primer sinoda holandskih škofov. Zdaj se pripravljata sinodi za Libanon in za Afriko. Na čelu tajništva je neutrudni, a prav tako priljudni flamski škof Jean Schotte.

Kašno vlogo ste imeli na sinodi laiki?

Nekateri so bili »adiutores«, pomočniki, ki so z zapisovanjem sledili posebnim temam v razpravi. Drugi smo bili »auditores«, slušatelji, brez obveznosti. Edino, za kar sem bil naprošen, je bil prevod nekaj franco-

Pisatelj Rebula na škofovski sinodi v Rimu

Intervju s profesorjem Alojzom Rebulo sta skupaj pripravila glavni urednik »Družine« dr. Janez Gril in član uredništva »Katoliškega glasa« Tomaž Simčič. Besedilo oba tednika objavljata v svoji novoletni številki.

Posebna sinoda škofov Evrope se je zaključila v soboto, 14. decembra, z ekumensko liturgijo v baziliki sv. Petra. Pod predsedstvom sv. očeta Janeza Pavla II. so se v baziliki zbrali zastopniki vseh krščanskih Cerkev, katoliške, pravoslavne ter raznih luteranskih občestev in skupno brali sv. pismo, peli psalme ter molili za zблиžanje kristjanov in ponovno evangelizacijo Evrope, ko naj bi vsi »bili pričevalci za Kristusa, ki nas je osvobodil.« Foto Ossrv. Romano

ščine v latinščini. Pet nas je nastopilo s predavanjem, in sicer takoj na začetku, dan po odprtju, 29. novembra.

Kdo še poleg vas?

Italijan Rocco Buttiglione, podpredsednik Evropske filozofske akademije. Čeh Radim Palouš, rektor Karlove univerze v Pragi. Rusinja Irina Alberti Ilovajskaja, urednica pariškega tednika La Pensée Russe, Poljak Stanislav Grygiel, profesor filozofske antropologije na lateranski univerzi v Rimu.

Se je govorilo v latinščini, jeziku, ki ga imate radi?

Latinščina je bila uradni jezik predsedstva, kjer so na desni strani papeža - ta se je udeleževal zasedanj, če je le mogel - in sekretarja sedeli kardinali Somalo, Glomp in Lusti-

Prof. A. Rebula govori na Ponikvi na Slomškovi proslavi 1990

ger, na levi strani pa kardinal Ruini ter oba tajnika sinode, škof VlK iz Prage ter Lehmann iz Mainza. Sicer pa so škofje nastopili v najrazličnejših jezikih. V latinščini redki. Med njimi mariborski škof Kramberger.

Kako, da se kot bivši profesor klasičnih jezikov niste pridružili latinskemu krožku, potem ko je bilo razpravljano izčrpano in se je začelo delo po jezikovnih skupinah?

To sem tudi nameraval, dokler mi prijatelj Rode ni rekel, da v latinskem krožku ne smen pričakovati kakšne ciceronske latinščine. Dejansko latinščina ni več tista gospa, kot je bila nekoč, niti v Cerkvi. Mojega pokojnega profesorja Grošlja, latinista, bi privzdigovalo od ogorčenosti, ko bi slišal latinsko naglašanje kakšnega kardinala v predsedstvu. In

tako sem se prigrasil za enega od obeh francoskih krožkov, nekaj iz simpatije do velikih francoskih kristjanov, ki so tako pomagali moji veri, nekaj iz simpatije do same francoščine. Krožku je v bližnji dvorani - Aula linguae gallicae 5 - predsedoval gosposko ljubeznivi bruseljski kardinal Daneels, relator je bil škof iz Lilla, člani pa škofje iz Le Mansa, Strassbourga, Carigrada, Aten, Chura - toliko, da zaslutite mednarodni značaj okolja, v katerem sem se znašel. Pravzaprav je to tudi najmočnejši vtis, ki sem ga odnesel: namreč univerzalnost katolištva. Kakor sem v Vatikanu spoznal, da nisem v Italiji. To je državica z drugačnim stilom...

TRPEČA CERKEV NA SINODI

Kakšen drug vtis?

Krščanska pristnost, ki sem jo zaznal v dvorani. V 14 dneh me ni niti za sekundo obšel občutek, da Cerkev gre za kategorije tega sveta, najmanj za oblast. Prvo, kar me je pretreslo, je bilo pravzaprav to, kako so se škofje v svojih posegih vsi tako ali drugače sklicevali na Ustanovitelja, na Kristusa Boga-Človeka. Človek bi pričakoval, da bo dvorana odmevala od neznanskega dogodka, ki je za nami, od padca komunizma. Si predstavljate, v kakšno vnebovzetje bi šla Partija, ko bi videla konec Cerkev, tako kakor je Cerkev videla njenega? Tako pa se je zrušitev babilonskega stolpa slišala bolj od daleč, in sicer bolj kot vdano pričevanje mučeništva vzhodnih Cerkev. Ta vzvišenost Cerkev mi je imponirala: pokopavala je pač samo enega od svojih sovražnikov, čeprav je bil ta morda najhujši od vseh dosedanjih v zgodovini. Z eno besedo: v dvorani si zaznaval navzočnost tistega Duha, ki ga je Kristus svoji Cerkvi tudi obljubil. Ko smo odhajali po stopnicah, me je večkrat obšlo, sredi rdeče obšitih talarjev: Tako so odhajali škofje prvih stoletij, čeprav drugače opravljeni, z zasedanj v Niceji, v Efezu, v Carigradu... Po drugi strani pa je bila seveda sinoda široko odprta v zgodovino. Morda bo zanimivo omeniti, da se v sklepnem dokumentu laiki pozivajo k delu za blagor družbe; torej tudi k političnemu delu.

Posebno doživetje je moralo biti srečevati škofove z Vzhoda, s katabambami na obrazu in v dušah...

Prvi sinodalec, s katerim sem se zapletel v pomenek v gostišču Tra noi vrh grička Monte del Gallo, je bil Estonec Rein Ōunapun, edini katoliški župnik v tej mali državi, ki je do nedavnega vsako nedeljo prevozil 180 kilometrov, da je od prve maše v Tallinu prišel do druge maše v Dorpatu. Dalje: posebno rad me je nagovoril, odkar je v meni spoznal možnega sobesednika v latinščini, pomožni škof iz Kaunasa v Litvi Vladas Michelevičius, truden od sejanja evangelija in gnjavač tajne policije, a še ves svetostno mladosten. Nepozaben pa je bil pomenek z romunskim kardinalom Aleksandrom Todeo ob kavi - ob 10.30 je bil namreč polurni odmor, ko smo se po krožnih marmornih stopnicah spustili v veliko predverje dvorane Pavla VI. na kavo in oddih, pa še kakšna knjiga ali tiskovina nas je čakala v naših predalih, poleg časopisov L'Osservatore Romano in L'Avvenire, naloženih v kupih na mizah...

Stasitega osemdesetletnika sem zagledal ob sebi s skodelico v roki, pa sem ga kar nagovoril: »Včeraj ste na televiziji izjavili tole: ko ste v mladosti končali študije v Rimu, da ste prosili Boga, naj bi raje takoj umrli, ko da bi prelomili zvestobo katoliški Cerkvi. Sem prav razumel?« »Prav,« je rekel latinsko. »Resnica!« V Ceausescujevi Romuniji ga je potem čakalo 14 let zapora. Celo mesto pravoslavne metropolita so mu obljubljali, če bi zapustil rimsko Cerkev: a on je ostajal pri neomajnem ne, kakor njegov junaški sobrat, Ukrajinec Slipyj. »Molil sem za Ceausescuja,« je še rekel. »Ko sem ga na televizijskem ekranu zagledal na tistem zadnjem nastopu, že padajočega s prestola, so mi prišle solze v oči ob misli, kako moč prihaja nepripravljen pred Sodnika...« Trohice revanšizma ni bilo v njem, kakor ga ni bilo v našem Leniču, kljub devetim letom zapora. Ob takšnih srečanjih si imel vtis, ko da si se znašel v drugem, tretjem stoletju in imaš pred sabo kakšnega Atanzija ali Cipriana...

Kakšna je podoba Evrope, ki ste si jo ustvarili ob poslušanju evropskih škofov iz različnih dežel?

Svobodna, bogata in potrošniška Evropa se, kar se tiče duhovne klime, hitro izenačuje z vzhodno Evropo, lačno ne samo njenih dobrin,

ampak tudi njenih perversij. V dvorani je bilo razliko med obema Evropama komaj čutiti.

PRIJETNO IN MANJ PRIJETNO NA SINODI

Kaj vam je bilo na sinodi posebno prijetno?

Recimo sedati k isti pristrčni mizi s tremi drugimi Slovenci na sinodi, z mariborskim škofom dr. Krambergerjem, s teološkim profesorjem Dolencem, ki je bil na sinodi »adiutor«, in sestro Spieler iz Liechtensteina, generalno tajnico Združenja evropskih redovnih predstojništev (pravkar je izdala debelo nemško knjigo o zgodovini svojega reda). Potem, po zajtrku, ignorirati pulman, ki je bil na razpolago, in se spustiti peš z griča Monte del Gallo, ko se je nekje nižje izbočila v svojem srebrnastem veličastju Michelangelova kupola. Potem hitro prelistati oba časopisa, ki sta bila tam, pričakujoč kaj dobrega za Slovenijo. Potem, v dvorani, na sedežu C 90, mogoče najlepši trenutek dneva: petje latinske Hora tertia - tretje ure - v kombinaciji prelepega glasu uvodnega pevca in veličastne metaforike psalmov... Pa so bili še drugi lepi trenutki, tako na primer, ko sta mi kardinala Poupard in Lustiger poklonila vsak svojo knjigo. Ali ko sva nekoč po kosilu šla z g. Dolencem iskat tisto gostišče Dell'Anima, v katerem je Slomšek nekaj mesecev pred smrtjo prebil nekaj tednov na svojem edinem obisku Rima, tam za trgom Navona. Ali ko sem stal v francoski narodni cerkvi pred znamenito Caravaggiovo slikarjijo... Ali ko sem miklavževal v Sloveniku...

Vas je kaj tudi razžalostilo?

Časopis, seveda, z novicami o vojni blaznosti na Hrvaškem in o klavrnem zadržanju Evrope od tej tragediji. Pa izjave nekaterih nekatoških opazovalcev po sinodi, posebej protestantov, potem ko so bili njihovi nastopi izredno ekumensko ugašeni.

Na kartončku, s katerim vas je švicarski gardist spuščal v Vatikan, je pisalo »Jugoslavija«.

Pač diplomacija. A predstavljali smo se kot Slovenci. Ob spoznanju, da Slovenije ni treba več predstavljati: zdaj je Evropi znana. Odveč je poudariti, da je sinoda posebno prišla hrvaški tragediji. V dvorani je spregovoril tudi mladi škof iz Dubrovnika. Uradno glasilo svetega sedeža L'Osservatore Romano je izpostavljalo Hrvaško na prvi strani tudi takrat, ko se je drugim časopisom zdelo vrednejše ukvarjati se tam z besednimi lahkoumnostmi predsednika Cossiga.

Ste si po svoji navadi zapisovali svoja doživetja?

Ja, od vzdušja na vrtu onkraj sobe do teoloških debat in tudi do kakšnega vica, če se mi je zdel dober.

Na primer?

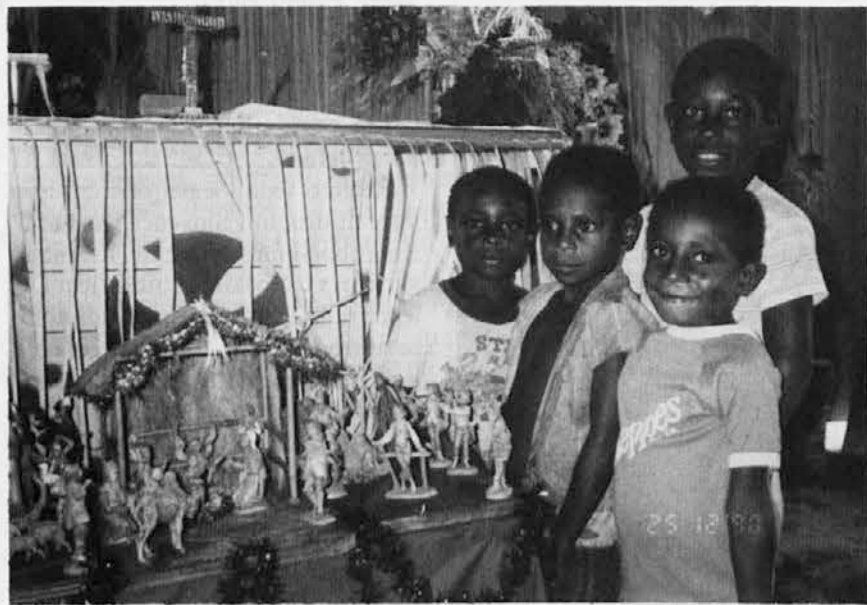
Nekoč smo pri obedu govorili o počasnosti italijanske pošte. Tedaj je nekdo pripomnil, da je vatikanska pošta hitrejša. Ko sem se drugi dan oglašil pri poštnem okencu v predverju avle Pavla VI., sem vprašal uslužbenca, nadvse ljubeznivega in vprašal duhovitega Rimljana: »Je res, da je vaša pošta hitrejša kot italijanska?«

»Propaganda fide,« je rekel s pristrčnim nasmeškom.

Torej je bil na sinodi kakšen vreden moment?

Ja, dvorana se je včasih tudi zasmejala, na primer ko je tajnik Schotte kazal izgubljen šop ključev in po latinsko opisoval ključ za ključnem - pa še medaljonček s sv. Alojzijem...

Naši misijonarji za Božič

S. Anica Miklavčič - Saikung, Hong Kong

»Iz vsega srca vam voščim vesele božične praznike in prejmite tudi mojo iskreno zahvalo za Kat. glas, ki ga z veseljem prejemam celo leto po zračni pošti. To je zame lep dar, ki mi prinaša novice iz mojega Trsta...

Molite za Kitajsko in zame, ki hrenim, da se mi odpre pot in grem zapet nazaj, kjer sem bila prej 16 let. Tukaj čakam, da me Jezus pokliče: Pridi, Anica, pot je odprta, Kitajska te čaka...

Stanko Pavlin - Macao

Sedaj sem v Macau v zavodu Don Bosco. Mesto spada pod Portugalsko, a portugalski salezijanci nimajo interesa, da bi pošiljali sem svoje ljudi, zato so poslali mene, ki znam portugalsko in kitajščino.

Tukaj gradijo nov most čez Reko biserov, ki bo vezal mesto z otoki. Gradijo tudi novo letališče, ki bo mednarodno in bo vezalo vse države sveta. Dela hitro napredujejo, ker milijonov ne manjka. Macao je pa azijski Monte Carlo. Tu srečaš ljudi vseh ras in vseh barv: največ je pa Japoncev. Zdi se ti, da si v Evropi in Aziji hkrati, posebno še v našem »Collegio don Bosco«. Mesto samo ima en milijon prebivalcev, Evropejci so kristjani, Kitajci in Japonci pa še pogani.

Med božičnimi počitnicami bom šel na otok Sančjan, kjer je umrl sv. Frančišek Ksaverij. Vam bom že poslal kake fotografije.

LUDVIK ZABRET - INDIJA

Hvala za Katoliški glas in za Misijonsko nedeljo.

Tu smo postavili novo vas s 15 družinami, zaenkrat samo kolibe; opreme ni še nič, samo deske na tleh za posteljo in pa nekaj loncev za kuhanje. Za Božič jih bomo razveselili

z obleko in še s čim drugim s pomočjo misijonskih dobrotnikov.

Ta teden imamo zanje duhovno obnovo, dve uri zjutraj in dve uri zvečer, med njimi je tudi precej poganov.

V začetku meseca (decembra) so po vsej Indiji slovesno praznovali praznik Luči, posebno z umetnimi ognji. Mi kristjani se pripravljamo na dan rojstva edine prave luči, Kristusa...

Brata Bajec ter Janko Kosmač

Stara navada je, da si voščimo za praznike. Tako nas Novorojeno Dete še bolj poveže med seboj. Naj bo tako tudi letos. Po datumu vidite, da moramo misliti na voščila tukaj dovolj zgodaj, saj nas loči precejšnja razdalja.

Z zanimanjem in s strahom poslušamo novice iz domovine, zlasti o grozotah na Hrvaškem. Daj Bog, da bi se čim prej našla pametna in pravična rešitev.

Tu smo zdaj v treh. Nismo sicer skupaj, kajti Pavle je odgovoren za župnijo Soubré, Ivan in Janko pa delata skupaj v Méagui.

Čeprav nas loči razdalja petdesetih kilometrov, se pogosto srečamo, ker skušamo delati s skupnimi močmi. Skupaj pripravljamo tečaje za katehiste, ki smo jih letos imeli že kar kopico. Preko petsto katehistov se je zvrstilo na enotedenskih tečajih. Dva smo vodili mi sami, dva pa sta bila organizirana za katehiste določene narodnosti in v njihovem jeziku, vodila sta ju dva duhovnika, en domačin in en misijonar, ki lepo govori enega tukajšnjih jezikov.

Največ časa posvetimo obiskom krščanskih skupnosti po vaseh. Vsi trije skupaj imamo na skrbi preko stopetdeset krščanskih skupnosti. Nekateri so res bolj majhne, druge pa dokaj velike, tudi do petsto ver-

nikov. Seveda sta tu še središči obeh župnij: Méagui, mesto, ki je nastalo pred dvema desetletjema in šteje že okrog 15000 prebivalcev, Soubré, nekoliko starejši center, ki šteje danes čez 40000 prebivalcev.

Po uradnem štetju živi na ozemlju obeh župnij preko 400.000 prebivalcev, od katerih jih je komaj deset procentov, ki se štejejo za kristjane, teh, ki živijo krščansko, pa je še veliko manj.

Da bi kljub naši omejenosti s časom in močmi bili čimbolj povezani s kristjani v župnijah, smo začeli izdajati malo medžupnijsko glasilo. S pisano besedo smo takorekoč stalno prisotni v krščanskih skupnostih, kjer se bere božja beseda in jo katehisti razlagajo s pomočjo naših priročnikov.

Ob tej priliki bi se radi zahvalili vsem, ki so nam pomagali pri nabavi stroja za razmnoževanje, zlasti prijateljem na Koroškem in na Goriškem.

Poleg pastoralnega dela pa je treba misliti tudi na druga opravila. V Méagui se pripravljamo gradnja cerkve, v Soubré pripravljamo praznovanje petdesete obletnice župnije, ki je bila ustanovljena že 1940. leta. Naše krstne knjige pa nosijo letnico 1924, to je že kar častitljiva starost.

Vse naše delo, ljudi in to deželo priporočamo v vaše molitve, molite tudi za nove misijonarje.

Brata Ivan in Pavle Bajec ter Janko Kosmač, Slonokoščena obala, Afrika

Slovenci v Milanu

Koliko Slovencev živi v Milanu? Nihče točno ne ve. Njihovo število se verjetno suče med 1000 in 2000. Mnogo jih živi v Milanu iz službenih razlogov, mnogo je železničarjev, dosti je narodno mešanih zakonov. Med Slovenci v Milanu je mnogo Primorcev, ki so zelo povezani med sabo. Že 20 let se zbirajo enkrat na mesec pri slovenski službi božji, za katero zadnjih 11 let skrbi goriški škof vikar Oskar Simčič.

V nedeljo, 15. decembra, pa je bilo v tej skupnosti še posebej slovesno. Obiskal jih je koprski škof Metod Pirih, dekleški zbor »Alenka« iz Števerjana ter člani skupine Oder 90. V cerkvi »Corpus Domini« v središču mesta, kjer se po navadi zbirajo, je koprski škof obhajal slovesno bogoslužje in jih v svojem nagovoru pozdravil ter jim voščil blagoslovljene božične praznike. Posebno zahvalo je izrekel milanskemu škofu kardinalu Martiniju, ki omogoča taka srečanja. Za ubrano petje med mašo je poskrbel zbor »Alenka« pod vodstvom Anke Černic, ki je tudi po maši nastopil s samostojnim koncertom prelepih slovenskih božičnih pesmi. Recitatorji skupine Oder 90 pa so nam med pesmimi podali poezije goriške pesnice Ljubke Šorli. Srečanje se je zaključilo v prijetnem razgovoru ob jedači in pijači. Ko je prišla ura za odhod nam je bilo vsem težko, a navdajalo nas je upanje, da se prihodnji mesec lahko spet vidimo.

Cvetoči duhovniški poklici pri ukrajinskih uniatih

Ukrajinska grško-katoliška Cerkev doživlja velik razcvet. Pred dvema letoma je bila spet uradno priznana. Precejšen del župnij, ki je v letih pritiska prešel v pravoslavlje, se je vrnil v katolištvo. To dejstvo moti ukrajinsko pravoslavno Cerkev. Kar 500 grško-katoliških bogoslovcev se pripravljajo na duhovništvo.

Misijonar Opeka Peter (Pedro)

Božična številka revije La Familia cristiana prinaša fotografijo misijonarja Petra Opeka med skupino domačinov na Madagaskarju. Pod sliko je naslednje besedilo: Med najrevnejšimi na Madagaskarju. Osebnost, kot je pater Pedro, se zdi, da je iz božičnih zgodb. Rodil se je pred 42 leti v slovenski družini v Argentini. Kot misijonar — lazaris — je posvetil svoje življenje najrevnejšim v mestu Tananarive, glavnem mestu Madagaskarja. Zavzema se za uboge in doživlja ponižanja in zavračanje (»Jaz sem samo orodje v božjih

rokah,« pravi. »Svoje delo opravljam ponižno.« Da bi jih rešil zvrženosti, jih gre iskat na smetišča, kjer iščejo hrano. Nudi jim zdravniško pomoč, možnost šolanja in še kos zemlje, da si morejo zgraditi hišo ter možnost bolj človeškega življenja. In njegovo najlepše plačilo? Prejel ga je, ko je eden izmed družinskih očetov dejal: »Prej smo lezli v našo kočico po štirih kot živali. Sedaj po vaši dobroti lahko vstopimo v hišo pokonci kot ljudje.«

Res lepo spričevalo za slovenskega misijonarja!

Srebrni jubilej beneškega »Doma«

DOM

Na 3. adventno nedeljo pred 25. leti se je rodil list za naše brate, slovenske Benečane. Zato smo prav na 3. adventno nedeljo letos obhajali njegov srebrni jubilej v Špetru v Nadiški dolini. Za to priliko so prišli med Benečane od vsepovsod, kjer bivajo naši ljudje. Med njimi so bili številni zastopniki slovenskega katoliškega tiska. Iz zamejstva so bili predstavniki Kat. glasa, Mladike, Nedelje, Pastirčka, iz Slovenije zastopniki Družine, Ognjišča in Slovenca.

Program te proslave se je začel z zahvalno sv. mašo v cerkvi sv. Kvirina ob vstopu v Špeter. ob somaševanju, ki ga je vodil msgr. Marino Qualizza, je bilo lepo ljudsko petje. Besedilo je bilo razdeljeno po klopih, da smo lahko vsi in res navdušeno sodelovali. Po evangelju v obeh jezikih je najprej kratko spregovoril novi špeterski župnik in dekan Dionizij Matevčič ter pojasnil v italijanškem jeziku namen praznovanja, nakar je voditelj somaševanja razložil vsem, kaj je vodilo beneške duhovnike, da so v tako težkih okoliščinah zasnovali »Dom«; jih je jubezen do njih ljudstva, da se vzgaja tudi izven cerkve v zvestobi Bogu in ljudskim izročilom. Bog nam je dal svoje darove, kot jih je dal vsakemu narodu, med temi so tudi jezik in narodna izročila, zato mora vsak, tudi s pomočjo tiska, rasti v veri in zvestobi do naroda.

Po maši je bila v lepi občinski špeterski dvorani zunanja proslava. Dvorana je bila polna gostov od vsepovsod. Med njimi je bil ministrski predsednik Lojze Peterle, predsednik naše Dežele Adriano Biasutti, minister za Slovence po svetu Dular, ge-

neralni konzul iz Trsta, generalni vikar iz Kopra itd. Po pozdravu msgr. Qualizza je laik iz odbora na kratko v obeh jezikih podal zgodovino Doma v teh 25 letih in izrekel tudi zahvalo vsem, ki so na katerikoli način pomagali, da je list kljub neštetim težavam ostal pri življenju.

Dvorana je bila lepo okrašena z velikim napisom na glavni steni: »25 let Doma, lista za naše ljudi.«

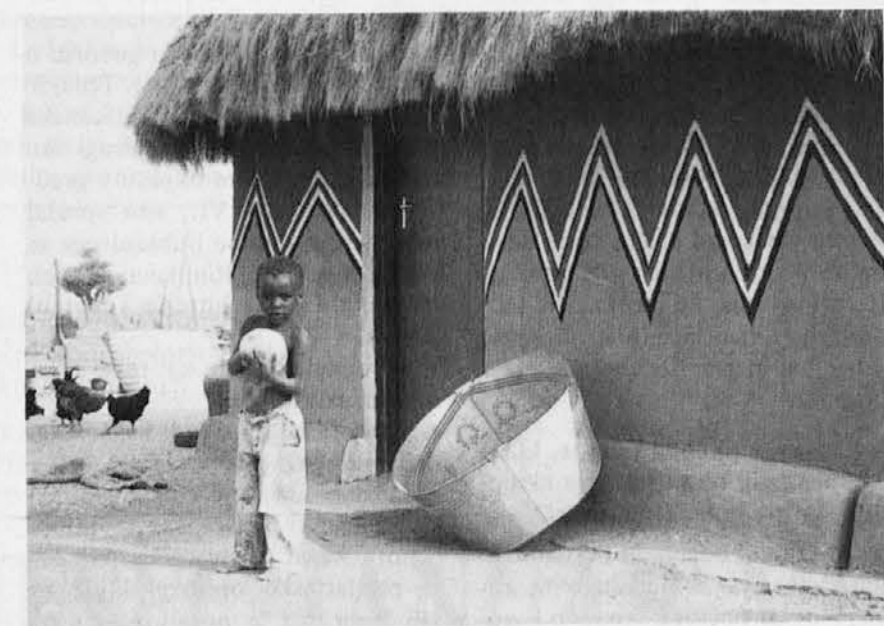
Sledila je okrogla miza, pri kateri sta govorila predsednika Peterle in Biasutti, in sicer o problemih narodnih manjšin na splošno in naše narodne majšine v Italiji posebej. Govorila sta po odstavkih najprej Biasutti, nato Peterle, prevajalka pa je čudovito naglo in točno prevajala njune misli. Drugi listi bodo gotovo na dolgo in natančno poročali o njih govornih. Ob začetku in na koncu njihovih razprav je moški zbor od Sv. Antona iz Trsta zapel nekaj slovenskih pesmi.

Prisrčno je potekalo v cerkvi in v dvorani to praznovanje, le pred občinsko dvorano se je zbralo kakih 20 prenapetežev z italijanskimi zastavami, ki so vzklikali proti proslavi - ob prihodu in odhodu gostov. Kaj so morda mislili, da peščica udeležencev ogroža skoro 60 milijonski italijanski narod, saj je vse potekalo le v želji, da bi naroda, ki živita tu ob meji, živela v miru in slogi, vsak s svojimi naravnimi pravicami in dolžnostmi.

»Domu« za ta njegov jubilej iskreno čestitamo z voščilom, da bi se vedno bolj razvijal in utrjeval med beneškim ljudstvom in vzgajal prebivalce dolin pod Matajurjem in veri in izročilih njih prednikov. Naj Bog obilo blagoslovlja napore duhovnikov in laikov, ki se za »Dom« žrtvujejo.

★

Potrpežljivost težave polajša, nadloge preloži, grenkosti poslajša.

V misijonu s. Zore Škerlj, Botswana

Posnetek iz lepega božičnega srečanja na glavnem štandreškem trgu pred cerkvijo v nedeljo, 22. decembra, na katerem je sodelovala vsa vaška skupnost. Osrednji del programa je oblikovala štandreška osnovna šola »Fran Erjavce«, ki jo vidimo na sliki

Ob robu božičnih praznikov

Božični prazniki so gotovo najprimernejša prilika, da se spregovori o dobroti in o miru, v upanju, da to velja za slehernega človeka. Toda na žalost ni tako. V sosednji Hrvaški vira bratomorna in kruta vojna, veliko je družin brez strehe, posebno pa so prizadeti starejši ljudje in otroci.

Tudi v naši sredi se je v teh dneh zgodilo neprijetno dejanje, ko so na glavnem trgu v Štandrežu ob belem dnevu s silo oropali domačega župnika. To nasilno dejanje je vzbudilo v domačinih veliko ogorčenja. Odbor prosvetnega društva »Štandrež« je to dejanje odločno obsodil in izraža vso solidarnost in podporo domačemu župniku, obenem pa pričakuje, da bodo pristojni organi poskrbeli, da se podobna dejanja ne bodo več dogajala.

SSk na delu

V Gorici se je na svojem sedežu sestalo pokrajinsko tajništvo Slovenske skupnosti, ki ga je sklical in vodil novoizvoljeni pokrajinski tajnik Hadrijan Corsi.

V razpravi o nastali krizi na goriški občini je posebej poročal dr. Štefan Bukovec, ki se je udeležil prvih sestankov strank, ki so doslej sestavljale koalicijo, ki je goriško občino upravljala. Slovenska skupnost je na teh sestankih potrdila svoje zahteve, ki so prvenstveno usmerjene v zaščito slovenske prisotnosti v goriški občini in seveda bo sodelovala v nadaljnjem upravljanju občine le, če bo direktno prisotna v ožjem občinskem odboru. Tajništvo je tako usmeritev v celoti podprlo.

Sporazumno so si v okviru tajništva porazdelili tudi delovna območja. Tako je namestnik tajnika Aleš Figelj z Oslavja; odgovoren za gospodarstvo in finančna vprašanja David Grinovero; za tisk Marjan Terpin; za organizacijske zadeve Bernard Špacapan; za mladino in šport Mirko Špacapan; za krajevne uprave Marjan Brescia; za socialne vprašanja Branko Černic.

Število bogoslovcev v 1. letniku v Sloveniji

Ljubljanska nadškofija ima 12 bogoslovcev v prvem letniku; koprška škofija 4. Presenetljivo visoko število pa ima mariborska škofija, kar 15. To dejstvo je še toliko bolj razveseljivo, ker ima ta škofija v drugem in četrtem letniku samo po enega bogoslovca.

Hvalnica božji Materi

Hymnos Akathistos - Hvalnica božji Materi je naslov kasete, ki je izšla l. 1991 pri Mohorjevi družbi v Celovcu. Gre za besedilo bizantinske marijanske himne, ki je nastalo med 5. in 6. stoletjem. V slovenščino ga je prevedel Ivan Pojavnik, skladatelj Maks Strmčnik pa jo je na novo komponiral in ga svobodno postavil na osnovo starocerkvenih modusov. Strmčnikova izvirna predstavitev tega izjemno lepega besedila iz zakladnice vzhodnega krščanstva bo prav gotovo zbudila zanimanje in bo hvaležno sprejeta tudi zunaj bogoslužnih prostorov.

Izvajalci Hvalnice božji Materi so bariton Marcos Bajuk, mezzosopran Jaša Drnovšek, vokalna skupina Ave, orgle Maks Strmčnik. Kaseto je mogoče dobiti po nekaterih župnijah, v Gorici tudi v Katoliški knjigarni. Cena 11.000 lir.

Božične pesmi v goriškem gledališču »G. Verdi«

Goriška občinska uprava je tudi letos priredila nastop goriških zborov, ki so izvajali božične melodije. Program se je odvijal v petek, 27. decembra, v gledališču »G. Verdi«. Skupno je nastopilo sedem zborov, od teh trije slovenski, in sicer mešani zbor »Štandrež«, ki ga vodi Valentina Pavo, moški zbor »Mirko Filej« pod vodstvom Zdravka Klanjščka in mešani »Podgora« pod taktirko Mirka Špacapana. Priložnostni nagovor je imel goriški župan dr. Antonio Scarano, ki je ob tej priliki podal kratek obračun svojega županovanja, ki se izteka, in vsem zaželel sreče v novem letu.

MEŠANI PEVSKI ZBOR MIREN
MEŠANI PEVSKI ZBOR RUPA-PEČ

BOŽIČNICA

skupna
Nedelja, 5. januarja ob 15. uri
Gabrje, župnijska cerkev

Društvo Jadro in slovenski verniki v Laškem organizirajo v Ronkah v cerkvi sv. Lovrenca tradicionalni božični koncert z župnijskim zborom iz Deskel 12. januarja 1992, ob 15. uri.

Big Ben quartet v Štandrežu

Med letošnjimi božičnimi koncerti izstopa izvedba kvarteta Big Ben iz Nove Gorice v štandreški cerkvi v nedeljo, 29. decembra. Veliko ljubiteljev božičnih melodij, predvsem mladih je napolnilo štandreško cerkev in izvajalce nagradilo z velikim aplavzom za prijetno božično razpoloženje ob poslušanju odlične izvedbe slovenskih in drugih melodij.

Koncert sta organizirali prosvetno društvo »Štandrež« in štandreška župnija.

Novi doktor

Dne 17. decembra je v Rimu na Papeški univerzi Gregorijani odlično ubranil svojo doktorsko tezo slovenski jezuit p. Marko Rupnik. Naslov njegove teze je »Teološko misijonski pomen umetnosti v esejistiki Vjačeslava Ivanoviča Ivanova«.

Akad. slikar prof. dr. p. Marko Ivan Rupnik začne s februarjem predavati na Papeškem vzhodnem inštitutu, kjer bo na stolici za vzhodno krščansko duhovno teologijo nasledil znanega p. Špidlika, pri katerem je doktoriral. Prav tako s februarjem začne predavati tudi na Gregorijani.

Patru Marku Rupniku, ki je učil tudi na slovenskem liceju v Gorici in je bil animator skupine »Izvir«, iskrene čestitke.

Eno popoldne skupaj

Pod geslom »Eno popoldne skupaj« je rajonski svet Placuta-Solkansko polje organiziral skupen nastop šol v njih okoliših. V soboto, 14. decembra, so tako nastopile v Katoliškem domu šole, ki spadajo v njih rajon, in sicer osnovna šola »V. Fumagalli« v ulici Cappella, osnovna šola pri uršulinkah ter slovenska osnovna šola »O. Župančič« v ulici Brolo. Vsaka šola je pripravila svoj program, intoniran na božični čas. Srečanje je torej imelo značaj božičnice. Šole so nastopile z recitacijami, pevske točkami in kratkimi prizori. Vsaka šola v svojem jeziku. Tako je slovenska šola povezala svoj program pod skupnim imenovalcem »O otrocih, zimi in Božiču«, skupno 11 točk. Otroke so pripravile njih učiteljice.

Kjer so otroci, tam so tudi starši, none in prijatelji. Tako bilo tudi v Katoliškem domu v soboto, 14. decembra, dvorana je bila prepolna.

Mislimo, da je treba pohvaliti krajevno konzulto za tako pobudo, da se otroci med seboj srečavajo, spoznavajo in učijo tudi drug drugega spoštevati. Pobuda je lahko zgled ostalim mestnim konzultam v prizadevanju za medsebojno spoznavanje in sodelovanje.

✱
Mati krščanskega ljudstva, daj, da se umirijo razdori med tvojimi otroki. Podari nam bratsko soglasje pod svojim zavetjem, da se vsi zedinimo v eni Cerkvi, skrivnostnem Telesu tvojega Sina Kristusa, našega Gospoda, in soglasno zapojemo: Raduj se, Radost vesolja. (Ruska molitev)

TRST

Zarja upanja?

Tržaškemu bralcu Družine je morda ušlo nekaj, kar je vredno poudariti na straneh našega tednika. To namreč, da se je na dan celodnevne euharističnega češčenja v Sv. Križu (župnik g. Kunčič) zbralo pri stanovski molitveni uri več kot 20 moških fantov. Nekdo iz Slovenije je celo resno podvomil, da bi se jih moglo pri njih zbrati tako veliko število za celo molitveno uro.

Hvala Bogu za »dragoceno znamenje žive vere« na skrajnem koncu našega »trdega« Krasa.

Dekliška skupina Vesela pomlad z Opčin nastopila v Bardu

Dekliška skupina Vesela pomlad z Opčin, ki jo vodi salezijanski duhovnik Franc Pohajač, je v nedeljo, 15. decembra, nastopila v Bardu v Terski dolini. Openska dekleta so s svojim ubranim in občutenim petjem sodelovala v cerkvi sv. Jurija pri nedeljski službi, ki jo je daroval domači župnik Renzo Calligaro, po maši pa so navdušile številno občinstvo s slovenskimi, furlanskimi in drugimi adventnimi in božičnimi pesmimi.

Božični koncert v cerkvi v Rojanu na praznik sv. Treh kraljev ob 16. uri.

Izvajata:

organist Dimitrij Rejc
in sopranistka Tanja Kuštrin
iz Nove Gorice
Vabljeni!

Resolucija za naše šolstvo in zaščito

Člani Sindikata slovenske šole, zbrani na 33. občnem zboru dne 9. decembra 1991 v Trstu, pozivajo ministra za javno šolstvo, ministra za javne službe in ministra za zunanje zadeve, da se takoj odločijo za razpravo in odobritev zakona za zaščito Slovencev v Italiji, po merilih, ki jih italijanski politični dejavniki zahtevajo za enotnost zaščite italijanske manjšine v Sloveniji in Hrvaški. Še

zlasti zahtevajo, naj bo priznana avtonomija šolam v slovenskem jeziku, podobno kot to velja za šole nemške manjšine v bociški pokrajini in za šole francosko govorečega prebivalstva v deželi Doline Aoste, in naj bo ustanovljen organ, ki bo samostojno in enakopravno urejal slovenske šole v treh pokrajinah dežele Furlanije-Juljske krajine, v katerih živijo Slovenci v Italiji.

ZVEZA CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV

priredi božični koncert v nedeljo, 12. januarja, v stolnici Sv. Justa v Trstu.

Nastopajo:

Mešani pevski zbor, ki ga vodi Janko Ban.
Dekliška pevska skupina Vesela pomlad, ki jo vodi Franc Pohajač.
Vokalna skupina AVE, ki jo vodi Matjaž Hauptman.

Obisk pri nadškofu A. Šuštarju

Zastopstvo deželne tajništva Slovenske skupnosti je v Ljubljani obiskalo predsednika Slovenske škofovske konference, ljubljanskega nadškofa dr. Alojzija Šuštarja. Kot je že nekajletni običaj v tem času, mu je izreklo toplja božična in novoletna voščila. Srečanje, ki so se ga za SSK udeležili deželni tajnik Ivo Jevnikar, deželni predsednik Marjan Terpin, deželni svetovalec Bojan Brezigar in tržaški pokrajinski svetovalec dr. Zorko Harej, je nudilo možnost tudi za daljši prijateljski razgovor o najpomembnejših vprašanjih v zamejstvu in matici v letu 1991, kot tudi o zgodovinskih časih, ki jih doživlja slovenski narod.

Metropolit dr. Šuštar je goste med drugim prosil, da našim ljudem v zamejstvu posredujejo zahvalo za vso pomoč, ki jo nudijo Sloveniji, a tudi hrvaškemu beguncem.

Zagate v nekaterih ustanovah

Na uredništvu smo prejeli dve tiskovni poročili, eno so poslali uslužbenci Slovenskega raziskovalnega inštituta (SLORI), drugo pa je prišlo od Zveze slovenskih kulturnih društev.

Uslužbenci SLORI-ja pozivajo obe slovenski krovni organizaciji, SKGZ ter SSO, naj posredujejeta »za rešitev odprtih vprašanj inštituta«, vprašanj, ki so nastala predvsem iz ekonomskih vzrokov.

Poročilo ZSKD govori o podobnih »finančnih zagatah«. Pri Primorskem dnevniku so namreč odpustili šest časnikarjev, med njimi tudi Ace Mermolja in Marija Čuka. Ace Mermolja je pa predsednik ZSKD in Marij Čuk član predsedstva. Oba sta napovedala svoj odstop.

Iz poročila izhaja tudi, da je letošnja revija Primorska poje pod vprašanjem prav zaradi finančnih težav.

Božični koncert v goriški stolnici

Združenje cerkvenih pevskih zborov je tudi letos pripravilo tradicionalni koncert božičnih pesmi v goriški stolnici. Koncert je res tradicionalni, saj se prireja že iz časov prof. Mirka Fileja, ki si je tako božično srečanje zborov prvi zamislil in organiziral.

Na Štefanovo ob 15. uri je nastopilo šest zborov, en mladinski, en dekliski in štiri mešani. Uvodno liturgično misel je imel prof. Marko Vuk iz Mirna. V svojem nagovoru ni mogel mimo žalostnih obračunavanj na Hrvaškem, ki so nam vsem tudi zaradi beguncev v naših krajih tako blizu.

Koncert je začel mladinski zbor iz Štandreža. Odpel je tri pesmi, četudi v okrnjeni postavi zaradi bolezni v zboru. Za njim so odpela tri pesmi dekleta iz Števerjana, ki se zbirajo v zboru Alenka (Anka Černic). Pa že so stopili pred oltar pevci in pevke, člani mešanega cerkvenega pevskega zbora iz Štandreža. Peli so namreč le cerkveni pevske zbori. Pod vodstvom mlade Valentine Pavio so zapeli tri božične slovenskih avtorjev. Tako njih pesmi kot ostalih treh zborov, ki so jim sledili, so bile nekoliko dolge, zato se je tudi celoten koncert zavlekel tako, da so odpadle pete litanije M.B. z odpevi, sicer bi vse postalo predolgo. Škoda! Saj pri litanijah z odpevi pride na svoj račun vsa cerkev.

Štandreškemu zboru so sledili še MePZ iz Podgore, ki je izvedel tri kompozicije Lojzeta Bratuža, pod vodstvom dr. Mirka Špacapana, za njim številni zbor iz Števerjana pod vodstvom Tomaža Tozona, ki je pel na koru ob spremljavi orgel. Celoten program je zaključil zbor Rupa-Peč, ki je prav tako pel na koru s svojim dirigentom Zdravkom Klanjščkom.

Pri blagoslovu je bila tudi zahvalna pesem, ki vedno mogočno zadoni, ker poje vsa cerkev.

Tudi letošnji božični koncert v goriški stolnici je za nami. Ponovno so cerkveni pevske zbori imeli priložnost, da pojejo v cerkvi tudi pred tujimi poslušalci in ne samo pred domačimi verniki kot vsako nedeljo. Odrasli zbori so se vsi zelo temeljito pripravili in nastopili z manj znanimi pesmimi, če izvezemo števerjanski zbor, ki je odpel tri znane božične. Znova se je izpričalo, kako bogat je repertoar naših božičnih pesmi, kot je naglasil že prof. Marko Vuk, saj najbrž ni skladatelja, ki bi ne uglasbil tudi kake božične melodije. Prvenstvo seveda ohranijo ljudske, ki še vedno najbolj segajo do srca vernikov, kot je opaziti, ko takim pesmim pritegne vsa cerkev. Prav je seveda, da zbori gojijo tudi umetne pesmi, posebno slovenskih skladateljev, ki še najbolj interpretirajo slovensko dušo. Prijetne so tuje, a domače so le domače.

Na orgle so spremljali Lucija Valentinčič, Herman Srebernič, prof. Lojzka Bratuž.

Nasvidenje na Štefanovo 1992!

K.H.

Števerjan

*Doni pesem, brate družji,
domovini vsak naj služi.
Kogar tvoja moč budi,
oj slovenska pesem ti!*

Tako bi lahko zapeli mi Števerjanci, ki nas je vseh skupaj borih 750 duš, pa imamo kar pet večjih in manjših pevskih skupin. Za božične praznike pa se je zbrala skupaj še šesta skupina starih cerkvenih pevcev in pevk, ki so peli na Štefanovo pri deseti maši, kar je privabilo v cerkev večje število vernikov kot po navadi. Kako smo prišli do tega nastopa?

Bilo je pred 41 leti, na velikonočni ponedeljek, 10. aprila 1950. Domači g. župnik (zdaj že pokojni) Ciril Sedej je obhajal svoj 62. rojstni dan. Mladi pevci in pevke smo ga čakali

Pred 41 leti

pred zakristijo, da smo mu zaželeli vse lepo in dobro, pa nas je nekdo ujel v fotoaparatu in vsak je dobil za spomin malo sličico, ki je s časom obledela in šla v pozabo. Pa niso vse šle v pozabo, zlasti ne tista, ki jo nosi v listnici že 41 let Marčelo Humar, po domače - Marčelo Klemenčev. Ta sličica, čeprav že razcefrana, je Marčelotu zelo pri srcu, saj je na njej vtisnjena podoba mlade in lepe šestnajsetne Vere, ki je pozneje postala njegova žena. Marčelo, ta napredni vinogradnik, znan po pridelovanju najboljših kakovostnih vin, Marčelo, močan hrast, z globokimi koreninami navezan na svojo domačijo, pa tako čustven! Kar po telefonu je začel z zbiralno akcijo starih pevcev, ki so bili na sliki. Uspelo mu je. V petek pred Božičem smo imeli prve vaje, ki so trajale rekordno kar tri ure in pol. Pripravili smo obširen program starih božičnih pesmi. Občinstvu v cerkvi so bile pesmi všeč, kajti nagradilo nas je z dolgim aplavzom. Potem smo bili povabljeni v Dvor k bogati zakuski, ki nam jo je oskrbelo društvo F.B. Sedej, za kar smo društvu zelo hvaležni. S petjem in živahnim kramljanjem smo zaključili naš praznik z upanjem, da se zopet srečamo na velikonočni ponedeljek pri običajni maši. Naša zahvala naj gre vam, g. župnik, in vsem vernikom, ki ste nas poslušali, tebi, Marčelo, za uspešno izpeljani načrt, vsem članom zbora, ki ste se odzvali vabilu, vam, Herman, za trud pri vajah, vam Marta, za skrb za razmnoževanje not, in še Nikotu, ki nas je posnel za Ljudski radio. Za zaključek pa še prošnjo ljubemu Bogu: Da bi nas Števerjance družila pesem, ki osvaja, tako kot je družila naše prednike, v težki in mračni dobi naše zgodovine.

Ada Gabrovec

SLOVENSKO DEŽELNO GOSPODARSKO ZDRUŽENJE POKRAJINSKI ODBOR GORICA

vošči vsem članom in prijateljem srečno novo leto 1992

Ul. Roma, 20

Tel. 32844

Na božični dan nas je zapustila

Mara Batistič por. Babich

Iskrena zahvala naj gre vsem tistim, ki so jo obiskovali in tolažili v času dolge bolezni, zlasti duhovniku g. M. Gerdolu in župniku g. B. Speranza ter vsem, ki so počastili njen spomin. Za njo žalujejo mož Giorgio, sestra Ladka in Gabrijele, svaki in svakinji, nečaki in načakinja ter ostali sorodniki.
Trst - Sv. Vincenc, 30. decembra 1991

ZAHVALA

Vsem, ki so z molitvijo in sočustvovanjem pospremili k zadnjemu počitku našega dragega moža, brata, očeta in deda

Draga Komjanca

ter darovali namesto cvetja v razne dobrotne namene, se iskreno zahvaljujemo. Še posebej g. župniku Antonu Lazarju, vsem duhovnikom in pevskega zbora.

Števerjan, Gorica, Gorenje Cerovo, Avstralija

Svojci

DAROVI

Za gabrsko cerkev: namesto cvetja na grob Dorice Pavletič in Franke Ferletič N.N. 50.000 lir.

Tanja, Damiana, Milka, Elena, Nevja, Sandra, Neva, Nevenka, Olga T., Lidia F., Lidia S. darujejo v spomin na Franko Ferletič 110.000 lir za otroško gledališko skupino društva Hrast.

V počastitev spomina drage matere daruje za Katoliški glas sin Edvard in hčerke Marica in Valerija 50.000 lir.

Namesto cvetja na grob Franke Ferletič darujejo druž. Francesco Peric, druž. Franco Peric in druž. Armando Peric za glasbeno šolo v Doberdolu 250.000 in za sklad Mitja Čuk 250.000 (skupno 500.000 lir).

V spomin na Franko Ferletič daruje g. Klara Gorjan za glasbeno šolo »Emil Komel« 50.000 in v spomin na babico Marijo za Sv. Goro 50.000 lir.

Za semenišče v Vipavi: N.N. 50.000 lir.

Za hrvaške begunce: N.N. 200.000 lir.

Zveza slovenske katoliške prosvete iz Gorice za hrvaške begunce slovenski Karitas 1.000.000, moški zbor »Mirko Filej« iz Gorice 500.000 lir.

Ob božičnem srečanju na trgu v Štandrežu v nedeljo, 22. decembra, zbrali za Hrvaške otroke 700.000 lire.

Za štandreško osnovno šolo »Fran Erjavec« je družina Brisko Alojz darovala 50.000 lir.

Za misijone: Ažman Pavla 40.000; N.N. 30.000; M.M. 50.000; Terezija Bambi 100.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Žagar Marija 20.000; Pavla Ažman 100.000; B.K. 100.000; Pjerina Lozej 100.000; Štefanija Filipič za obletnico smrti moža Stanka 100.000; L.Q. 100.000 lir.

Za Katoliški glas: Dora Giovannini 30.000 lir.

Pomoč Hrvaški: Tomaž Simčič 50.000; M.M. 50.000 lir.

Za misijon p. Kosa: N.N. 500.000; V. prof. Kobal 100.000; druž. P. V. 100.000; druž. S. S. Š. 300.000; J. Kunčič 30.000; F.Ž. 200.000; B.V. 50.000; Dina Fr. 20.000 lir.

Nabirka v vrtcu v ulici Fabiani

Slovenski vrtec v ulici Max Fabiani je v pripravi na letošnjo božičnico izvedel nabirko za hrvaške otroke-begunce. Otroci vrtca so v času od 1. do 10. decembra skupaj s starši, učnim in neučnim osebjem zbrali 1.000.000 lir, in sicer za nakup igrač nesrečnim hrvaškim vrstnikom. Zbrani denar so že izročili škofijski Karitas iz Nove Gorice.

Za slov. misijonarje: N.N. Anglija 50.000 lir ter 20 funtov; N.N. Rupa 150.000 lir.

Za Hrvaško: N.N. 100.000; Marija z Vrha 100.000; N.N. 150.000 lir.

Za cerkev v Sovodnjah: N.N. 50.000; M.B. 50.000 lir.

Darovi za Hrvaško preko slovenskega Karitasa: Slovenski kulturni klub v Trstu, nabrano v dobrotelnih akcijah ob sv. Miklavžu in božiču 322.000; N.N. 300.000; N.N. 500.000 lir.

Za Katoliški glas: N.N. 50.000; Marija Brumat 15.000 lir.

Za pomoč Hrvaški: N.N. 50.000 lir.

P. Gaetano Buzzi daruje: za Katoliški glas 50.000 in za hrvaško Karitas 100.000 lir.

Za cerkev v Števerjanu: Fani v spomin na Remigija 50.000 lir.

Za cerkev v Števerjanu: Namesto cvetja na grob Fani Klanjšček-Pintar druž. Ivo Škorjanc 150.000; druž. Slavko Štekar 200.000; druž. Herman Srebernič 50.000; Dragica Klanjšček 100.000; namesto cvetja pok. Rozaliji Gabrovec-Ciglič: Marino Humar 50.000; Zorko Prinčič 50.000; N.N. 100.000; Roman Vogrič 50.000; Druž. Stanič z Bukovja 50.000; v spomin na mamo Rozalijo Gabrovec - otroci 500.000; Druž. Lojze Mužič briše posojilo cerkvi za župnišče 1.000.000; Letnik 1946 100.000; N.N. od letnika 1946 80.000; N.N. 50.000; nosilci pri pogrebu Fani Klanjšček 50.000; nosilci pri pogrebu Rozalije Gabrovec 100.000; N.N. 20.000; v spomin na pok. teto Karolino Vogrič - Anica Vogrič 100.000; v spomin pok. dr. Ivo Komjanc: bratje Gravnar iz Ščednega 100.000; družina Štekar 200.000; nečaki 500.000; Saverij, David in Livijo Rožič 200.000; družina Ciril Terpin 100.000; družina Marcello Humar 100.000; družina Pepi Pintar 50.000; Namesto cvetja pok. Ivotu Gravnar - vrstniki in znanci 120.000; N.N. 50.000; N.N. 50.000; v spomin pok. Danice Maraž-Komjanc: Anči, Pija in Klavdij z družinami 500.000; družina Marino Humar 50.000; ravnatelj in osebe Goriškega pokrajinskega združenja rejcev 160.000; sin Riccardo in hči Mirka 300.000; v zahvalo za prejete dobrote - druž. Herman Srebernič 100.000; Letnik 1941 200.000; N.N. 50.000; N.N. 100.000; v spomin na pok. teto Fani Velušček-Terpin: Ivo Terpin z družino 100.000; družina Terpin-Del Negro 50.000; v spomin na pok. Pepco Srebernič - druž. Herman Srebernič 50.000; N.N. 100.000 lir.

Za dekliski pevski zbor »Alenka«: novoporočenca Terčič 50.000 lir.

Za misijonarja Bajca: N.N. 150.000 lir.

Za cerkev na Jazbinah: Namesto cvetja pok. Karolini Klanjšček: družina Aleš Komjanc 50.000; Ema Prinčič 50.000; družina Slavko Klanjšček 50.000; družini Bensa in Strehar iz Vipolže 50.000; Edi Skok 50.000; Sekcija Slovenske skupnosti - Števerjan 50.000; Ob poroki hčerke Emanuele - Zdravko Klanjšček 100.000; Tiziana Falcicchia 10.000; Letnik 1941 30.000; Nekateri letniki ob srečanju 36.000 lir.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949.

Uredništvo in uprava: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 533177 poštni tekoči račun: 11234499

Poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Poštn. plačana v gotovini - skupina 1/70%
Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice
Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo
Società Tipografica Cattolica srl
Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici
Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija 45.000
inozemstvo 70.000
zračna pošta 95.000

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19% IVA

Mešani zbor PODGORA, zborovodja Mirko Špacapan

Sovodnje

Na zadnji seji (19.12.) je sovodenjski občinski svet potrdil temeljna določila svojega statuta in dal soglasen odgovor na pripombe deželnega nadzornega odbora. Načelnik SSK Černic se je z vprašanjem ponovno zaustavil ob zadevi obvladavanja slovensčine za občinskega tajnika v slovenskih občinah po zgledu dolinske občine (TS) ter ob usklajevanju stališč z ostalima slovenskima občinama - Doberdob in Števerjan.

Glede prvega je Černic dobil negativen odgovor, češ, da je za to v statutu dovolj poskrbljeno, vsebinsko drugega pa je večina sprejela.

Na tej seji je občinski svet zamen-

jal nekatere člane v odboru za civilno zaščito, ki nimajo stalnega bivališča v občini. Novi člani so: Srečko, Ljubo in Igor Tomsič, Ladi Tommasi in Joško Petejan.

Sledila je razprava in odobritev finančnega načrta za obnovo električne napeljave v šolskih poslopih in vrtcih v občini v skupnem znesku 91 milijonov lir.

Ob koncu je župan voščil za praznike in vse povabil na tradicionalno srečanje v bližnji gostilni, na katero je uprava povabila tudi vse predstavnike društev in organizacij (razen župnijskih struktur!) v občini ter občinske uslužbenke. **R. Devetak**